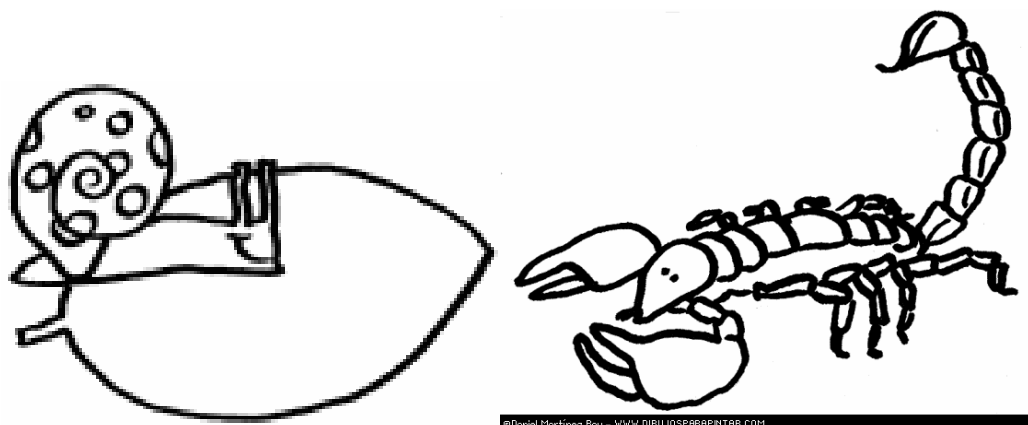


## EL CARAGOL I L'ESCORPI



Hi havia una vegada un escorpí que vivia en la vessant d'una muntanya sense vegetació. La terra estava seca, el sol sempre descarregava els seus raigs més forts i, a més, quasi mai succeïen coses noves.

L'animal va eixir de davall una pedra per continuar amb la seua rutina habitual. Se sentia xafat. Va mirar el sol i li va dir:

- Ja podries anar-te'n un temps a un altre lloc, que ací ens tens un poc cremats!. Que no saps que tant de sol no es bo per a la pell, ni per a la terra? No t'adones que ens produeixes somnolència, cansament i que només ens dones ganes de dormir la migdiada?

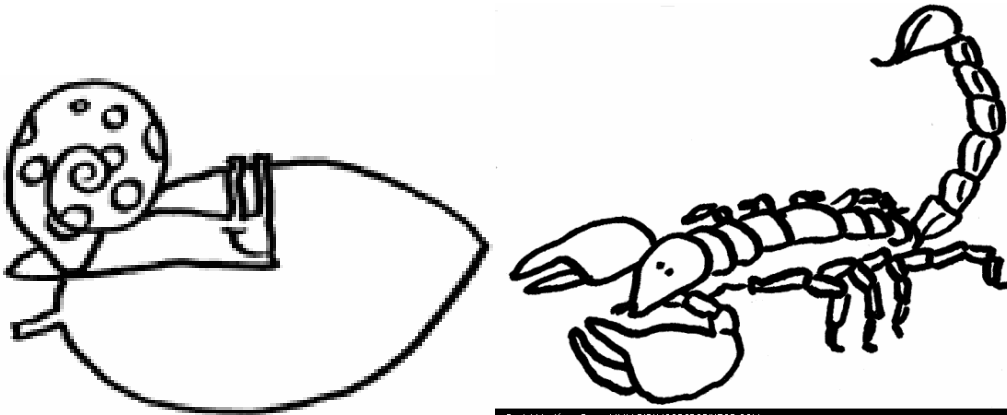
El sol va pensar que aquell aràcnid tenia raó i que havia sigut molt egoista perquè s'havia quedat molt de temps en aquell indret i tenia abandonats paratges que el necessitaven. Va recordar que mentre dormisquejava, pereós, les inclemències del temps devien estar fent de les seues, així que va convocar els seus amics, el vent, els núvols i la lluna a una reunió urgent.

Van decidir que el millor seria començar a jugar tots junts; el vent bufaria i els núvols començarien a córrer i a abraçar-se per fer que la pluja aparegués de seguida. Aleshores el sol faria la seua aparició estel·lar i provocaria un fantàstic arc de San Martí. Quan ja fora hora de descansar, la mare lluna apareixeria i cridaria les seues amigues, les estrelles, perquè la il·luminaren amb la seua brillant llum i així explica'ls-hi un conte. Els cicles climàtics tornarien a regularitzar-se, és a dir, tot estaria en equilibri i les espècies podrien estar tranquil·les.

Van passar els dies, les setmanes, els mesos, i pareixia que tot anava bé, però l'arc de San Martí s'adonà que un caragol estava un poquet trist i li va preguntar què li passava.

- No estàs content amb la pluja, amb els meus colors i amb la humitat que tens?

## EL CARAGOL I L'ESCORPI



El caragol va alçar els seus ulls, tot el que va poder. Li va llançar un tendre somriure i li va respondre:

- Sí. El que passa és que m'agradaria estar sempre al sol, sentint la seu calor, descansar, dormir quasi tot el dia... En fi, m'agradaria no passar tant de fred, perquè de tanta humitat em fa mal tot el cos.

L'arc de San Martí va convocar un altra reunió urgent amb els seus amics per decidir què fer amb el caragol.

- Hauries de bavejar molt, fins a aconseguir una enorme bombolla que t'envolte i et defense de l'exterior, i que siga lleugera perquè el vent i la nit la puguen desplaçar per dur-te a un lloc on recuperar-te, li van aconsellar.

Així ho va fer i el van dur a la muntanya on quasi no existia cap vegetació, la terra era molt seca, i el sol sempre descarregava els seus raigs més forts. A més, quasi mai succeïen coses noves.

L'escorpi va eixir de davall la mateixa pedra i va observar estranyat el caragol.

- Quant de temps sense saber res de la teua espècie!, li va dir.

El caragol li va somriure, agrait, i li va contestar que no sabia quan de temps podria estar-se allà perquè depenia del temps que pogués mantindre la bombolla que el protegia de l'exterior.

- No et preocupes massa, un s'acostuma a tot, li va dir l'escorpi. Jo ja tinc experiència. Intentaré tenir cura de tu i protegir-te tot el que puga. També miraré de no fer-te mal amb el meu telson, però t'advertisc d'una cosa: la llegenda diu que mai es pot confiar d'un escorpi", va afegir.